

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 112.

Sjette Sessions anden Samling.

41de Møde.

Lovsdagen den 24de Februar.

(Fortf.)

Oppermann (fortsat): Et af disse Districter er saaledes stueret, at jeg ikke nærer mindste Tvivl om, at der vil kunne opnaaes en betydelig høiere Sum ved Auction end den, det nu kan anslaaes til efter den Indtægt, det giver, medens Forholdene tillige ere saaledes, at Staten neppe vilde i lang Tid komme til at udrede Pension til den derværende overordnede Embedsmand. For at kunne være sikker paa, at man ikke skulde sige, at jeg fremsørte dette aldeles løst, har jeg forviiset mig om, at der for denne Skoveiendom, dersom den virkelig bliver stillet til Salg, vil blive budt en 20 til 25 pCt. over den Værdi, som Indtægterne, capitaliserede til 4 pCt., vilde udgjøre. Man kan maaskee have Betænkelse ved at sælge den for denne Sum, det veed jeg ikke, og jeg kan ikke have nogen Mening om, hvad Regjeringen mener i denne Henseende; men det forekommer mig, at en saadan høiere Sum dog kunde motivere, at der forsøges en Auction. Jeg vil ligesom tilstaae, at, hvad der er blevet betalt for Skovene ved Frederiksgave og Jagerspris, lader snarere vente et høiere Bud end det af mig anførte; men dette høiere Bud kan ikke fremkomme uden ved Auction. Det andet Punkt, som jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, fremtræder ligeledes paa to Steder i Udvalgets Betænkning og angaaer Overbestyrelsen.

I Loven af 1851 — jeg erindrer ikke dens Datum — om Bestyrelsen, er det fastsat, at den endelige Ordning af den controllerende Myndighed, som for Diebliffet udøves af Over-

forsterne, senere skal bestemmes ved Lov, naar en af de nuværende Overførere er afgaaet; men jeg troer ikke, at det strider imod denne Lov, før de ere døde eller afgaaede, at fastsætte, hvorledes der skal forholdes. Der er jo tværtimod nogen Grund til tidligere at tage Beslutning derom, for at man ikke, i Tilfælde af deres Død eller Afgang paa Pension, skal være i Forlegenhed med Bestyrelsen af Embederne, men kan vide, hvorledes dermed skal forholdes. Det andet Punkt omhandler noget, som jeg forøvrigt er vis paa falder af sig selv, nemlig, at Regjeringen ved indtrædende Leilighed vil paasee, at Domainedestyrelsen, der hidtil har maattet have et stort Omfang, og endnu, saalænge Sagen med Bøndergodsets Salg ikke er endelig berigtiget, behøver et stort Personale, bliver indskrænket i et rimeligt Forhold til Forretningernes Indskrænkning. Til Slutningen antager jeg, at Thinget vil være enig i den Udtalelse om Domainedbudgettets Bestaaelse i det Hele, hvormed Udvalget har sluttet sin Betænkning om dette Affnit.

Lindberg: Jeg skal tillade mig atter at komme tilbage til vore Fællesanliggender. Vi have vistnok, naar vi skulle danne en Fællesstat, ikke nogen synderlig Bæmskelighed ved at komme overeens om, hvilke Udgifter der ere fælles, thi dette kan under de nuværende Forhold, da 4 Ministerier skulle være fælles for hele Monarchiet, ikke foranledige nogen videre Bæmskelighed. Men, naar Talen er om Fællesindtægterne, da forholder det sig vistnok anderledes, og jeg troer, at man, hvis de forskjellige Landsdele virkelig skulde fæe deres Ret, skal gjøre det til en Grundsætning, at saadanne Indtægter, der virkelig kunne henføres til de særegne Indtægter, fortrinsviis blive henlagte